

Arrest

nr. 159 000 van 18 december 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 7 september 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 4 augustus 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 10 september 2015 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 oktober 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 november 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat D. WINTERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDI, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De in de aanhef van dit arrest vermelde bijlage 20 vormt de bestreden beslissing.

Zij is gemotiveerd als volgt:

“De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie

Betrokkene kan geen toepassing genieten van art. 40bis, §2, 3° van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene heeft door zijn gedrag de openbare orde geschaad. Hij heeft gebruik gemaakt van een niet authentiek paspoort om zich te identificeren.

Volgens het verslag van de federale politie (dienst CDBV) dd.19.05.2015, met kenmerk nr. 175362/GIN/A/2015 is het voorgelegde paspoort vals Het werd niet afgeleverd door de Guineese autoriteiten.

Overeenkomstig het principe 'fraus omnia corrumpit' kan de aanvraag niet tot verblijfsrecht leiden, ongeacht alle andere bewijsdocumenten die werden voorgelegd.

Ten overvloede dient te worden opgemerkt dat een verklaring op eer door de vermeende moeder van betrokkene werd bijgevoegd dd. 09.02.2015, waarin zij verklaart in de onmogelijkheid te verkeren om de toestemming van de biologische vader van haar kinderen voor te leggen daar zij beweert geen contactgegevens van de vader te hebben en ook niet te weten waar hij zich op dit moment bevindt. Het betreft een verklaring op eer en het is dus niet bewezen dat deze verklaring overeenstemt met de werkelijkheid. Vandaar dat deze verklaring niet als voldoende bewijs kan aanvaard worden.

Gezien al deze elementen wordt het recht op verblijf geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken."

2. Over de ontvankelijkheid van het beroep

Het beroep is onontvankelijk voor zover het is gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten. Immers blijkt uit een aanvulling van het administratief dossier door de verwerende partij dat verzoeker naar aanleiding van een nieuwe vestigingsaanvraag in het bezit werd gesteld van een attest van immatriculatie, geldig tot 29 maart 2016. Gelet op deze vaststelling beschikt verzoeker niet langer over het wettelijk vereiste belang bij de vernietiging van de bevelscomponent van de bestreden bijlage 20. Het attest van immatriculatie is onverenigbaar met de vaststelling opgenomen in de bestreden bijlage 20 dat verzoeker op illegale wijze in het Rijk verblijft. Het attest van immatriculatie houdt een tijdelijk verblijf in waardoor het bevel om het grondgebied te verlaten dient te worden beschouwd als impliciet ingetrokken (cf. RvS 16 december 2014, nr. 229.575 en RvS 28 mei 2014, nr. 10.529 (c)). Verwerende partij vermag de waarde van een attest van immatriculatie niet te minimaliseren. Het werd afgegeven op grond van artikel 52, §1, tweede lid van het koninklijk besluit betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en gaat gepaard met de inschrijving in het vreemdelingenregister. Het gegeven dat het slechts handelt om een tijdelijk verblijfsrecht in afwachting van een definitieve beslissing aangaande de vestigingsaanvraag, neemt niet weg dat de houder ervan voorlopig het recht heeft om in het Rijk te verblijven. Men kan niet tegelijkertijd houder zijn van een beslissing die aanmaant het Rijk te verlaten en van een verblijfsvergunning die toelaat, ook al is het tijdelijk, om op legale wijze in het Rijk te verblijven. De duidelijkheid in het rechtsverkeer en dus de rechtszekerheid is te dezen ook meer gediend met de vaststelling dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten impliciet werd ingetrokken door het attest van immatriculatie dan door de onzekere garantie van de verwerende partij dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten niet uitvoerbaar is voor de duur van de geldigheid van het attest van immatriculatie. Dergelijke garantie wordt nergens geofficialiseerd en dus is de verzoekende partij niet beschermd tegen een gedwongen verwijdering. Met de vaststelling dat het bevel om het grondgebied te verlaten als impliciet ingetrokken dient te worden beschouwd, wordt voorts geen uitspraak gedaan over de vraag of het bevel om het grondgebied te verlaten op het ogenblik dat het gegeven werd, rechtsgeldig was of niet. De Raad merkt hierbij nog op dat niets de verwerende partij verhindert om opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren met als wettelijke grondslag artikel 7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) in geval van een gebeurlijke negatieve beslissing inzake de nieuwe vestigingsaanvraag.

3. Onderzoek van het beroep voor zover het is gericht tegen de beslissing tot weigering van verblijf

3.1. In wat kan worden beschouwd als een enig middel, werpt verzoeker op, “Schending van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, schending artikel 40bis §2, 3° Vreemdelingenwet”.

Verzoeker betoogt als volgt:

“Verzoeker is van oordeel dat de bovenvermelde rechtsbeginselen geschonden zijn.

De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken dient voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek én dient rekening te houden met alle elementen van het dossier en alle levensomstandigheden van verzoeker.

Verzoeker is van oordeel dat de verwerende partij te onzorgvuldig en vooral te vlug tot een beslissing is gekomen.

De verwerende partij heeft onvoldoende rekening gehouden met volgende elementen:

- Verzoeker heeft sedert zijn 5e levensjaar in Nederland gewoond en heeft zelf als minderjarige diens paspoort niet zelf aangevraagd

- Verzoeker heeft dus geen enkel bedrieglijk opzet gepleegd, hetgeen noodzakelijk is om te spreken van fraude

- De moeder van verzoeker heeft de paspoorten te goeder trouw aangevraagd bij de autoriteiten en deze zijn per post naar België verstuurd. Niemand had weet dat deze vals zouden zijn.

- Verzoeker heeft perfect een nationaliteitsbewijs én geboorteakte voorgelegd waaruit blijkt wat zijn identiteit is.

- Verder heeft verzoeker steeds in Nederland een geldige verblijfskaart gehad die zijn identiteit ook bewijst (stuk 3)

- Er is geen link tussen de beweerde fraude en de reden die wordt opgegeven om verblijf te bekomen.

Immers door de geboorteakte toont verzoeker aan dat hij de zoon is van mevrouw [B.C.], zijnde een EU-burger

- De motivering omtrent het gebrek aan toestemming van de vader van verzoeker, geen steek houdt nu verzoeker op het moment van de bestreden beslissing al 18 jaar was geworden op 01.07.2015 en het ouderlijk gezag dus niet meer aan de orde is.

Verwerende partij heeft artikel 40bis §2, 3° miskend doordat zij heeft gesteld dat het principe ‘fraus omnia corrumpit’ toepassing vindt, met name bedrog doet geen rechten ontstaan.

Evenwel heeft de verwerende partij geen bewijs geleverd dat er in hoofde van verzoeker bewust en opzettelijk fraude is gepleegd.

Verzoeker heeft te goeder trouw het paspoort dat door zijn moeder is aangevraagd, voorgelegd zonder te weten dat dit niet authentiek zou zijn.

De verwerende partij had dus wel degelijk rekening moeten houden met de andere elementen in het dossier, met name de positieve elementen die aantonen dat verzoeker wel degelijk een familielid is van een EU-burger, hetgeen door de overige stukken buiten kijf staat.

De verwerende partij had verzoeker niet meteen het verblijfsrecht mogen ontfemen. 5

Bovendien had zij geen toestemming van de biologische vader moeten eisen omdat verzoeker op het moment van de beslissing reeds meerderjarig geworden was.

De bestreden beslissing is geenzins op redelijk wijze genomen en getuigt van onzorgvuldig gedrag in hoofde van de verwerende partij.

Indien de verwerende partij het dossier enigszins zorgvuldig had onderzocht, dan zou nooit tot de weigering van het verblijfsrecht en tot aflevering van een bevel tot het verlaten van het grondgebied in hoofde van verzoeker besloten zijn.

De beslissing miskent het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel omdat verzoeker wel degelijk heeft bewezen dat er geen fraude rechtstreeks van hemzelf uitgaat en dat hij wel degelijk voldoet aan de voorwaarden tot het bekomen van verblijf als familielid van een EU-burger.

In ieder geval heeft verwerende partij te voorbarig een beslissing genomen.

Gelet op het bovengaande heeft verzoekster de schending van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel aangetoond.

Bovendien toont verzoekster een schending van artikel 40bis §2, 3° van de Vreemdelingenwet aan.

3.2. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.3. Kernpunt van de beslissing tot weigering van verblijf is dat verzoeker geen toepassing kan genieten van artikel 40 bis, §2, 3° van de Vreemdelingenwet aangezien hij gebruik heeft gemaakt van een vals paspoort.

3.4. Het Hof van Cassatie erkent het adagium "*fraus omnia corrumpit*" als algemeen rechtsbeginsel. Het houdt in dat uit bedrog geen voordelen kunnen worden gehaald. Een algemeen rechtsbeginsel kan als autonome rechtsgrond worden aangewend om een bestuurlijke beslissing te onderbouwen (RvS 19 juli 2012, nr. 220.341).

3.5. Dat het paspoort vals is, vindt steun in het administratief dossier waarin zich het verslag bevindt van de federale politie van 19 mei 2015 waarnaar de beslissing tot weigering van verblijf verwijst.

3.6. Verzoeker is van oordeel dat er met een resem elementen geen rekening werd gehouden. Waar hij ten eerste opwerpt, "*Verzoeker heeft sedert zijn 5e levensjaar in Nederland gewoond en heeft zelf als minderjarige diens paspoort niet zelf aangevraagd*", dient de Raad op te merken dat, nog daargelaten de vraag of de verwerende partij op de hoogte werd gebracht van het feit dat verzoeker sedert zijn vijfde levensjaar in Nederland heeft gewoond, hij niet inziet hoe dit afbreuk kan doen aan de vaststelling dat het paspoort dat verzoeker als meerderjarige heeft voorgelegd ter ondersteuning van zijn vestigingsaanvraag vals is. Verzoeker houdt voorts voor dat hij geen enkel bedrieglijk opzet heeft gepleegd, maar dit is slechts een bloot betoog dat de bestreden beslissing tot weigering van verblijf niet aan het wankelen kan brengen. Verzoeker geeft vervolgens een uitleg aangaande de wijze waarop hij het paspoort heeft verworven, namelijk "*De moeder van verzoeker heeft de paspoorten te goeder trouw aangevraagd bij de autoriteiten en deze zijn per post naar België verstuurd. Niemand had weet dat deze vals zouden zijn*", maar dit vormt eens te meer een bloot betoog dat geen afbreuk kan doen aan de bestreden beslissing tot weigering van verblijf. Waar verzoeker verwijst naar een nationaliteitsbewijs en geboorteakte dient de Raad op te merken dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij zijn vestigingsaanvraag een geboorteakte doch geen nationaliteitsbewijs heeft neergelegd en dat enkel een paspoort kan aantonen dat verzoeker de persoon is die wordt vermeld in de voorgelegde geboorteakte. De Nederlandse verblijfskaart van verzoeker kan niet meer zeggen dan wat het zegt, namelijk dat een persoon met een bepaalde identiteit een verblijf had in Nederland maar dit kan niet aantonen dat het paspoort dat verzoeker nadien overmaakt ter ondersteuning van een vestigingsaanvraag in België niet vals is. Waar verzoeker opmerkt, "*Er is geen link tussen de beweerde fraude en de reden die wordt opgegeven om verblijf te bekommen. Immers door de geboorteakte toont verzoeker aan dat hij de zoon is van mevrouw [B.C.], zijnde een EU-burger*" dient de Raad te herhalen dat enkel een paspoort kan aantonen dat verzoeker de persoon is die wordt vermeld in de voorgelegde geboorteakte. Waar verzoeker ten slotte nog opmerkt, "*De motivering omtrent het gebrek aan toestemming van de vader van verzoeker, geen steek houdt nu verzoeker op het moment van de bestreden beslissing al 18 jaar was geworden op 01.07.2015 en het ouderlijk gezag dus niet meer aan de orde is*", dient de Raad vast te stellen dat dit is gericht tegen een overtollig motief in de beslissing tot weigering van verblijf en geen aanleiding kan geven tot een nietigverklaring ervan.

3.7. De Raad stelt vast dat verzoeker nergens betwist dat het door hem voorgelegde paspoort vals is. De verwerende partij kan daaraan dan de nodige verblijfsrechtelijke gevolgen verbinden. In het geval van een vals paspoort, waardoor eigenlijk geen paspoort voorligt, kan verzoeker bezwaarlijk verwachten dat hij zich kan beroepen op artikel 40 bis, §2, 3° van de Vreemdelingenwet dat een geboorteakte vereist en een paspoort ten bewijze van het feit dat de geboorteakte wel degelijk toebehoort aan de persoon die het voorlegt.

3.8. Indien een vals paspoort wordt voorgelegd ter ondersteuning van een vestigingsaanvraag is het aan verzoeker om te bewijzen dat hij ondanks dit gegeven geen opzettelijke fraude heeft gepleegd en is het vooral aan hem om een geldig paspoort neer te leggen. In tegenstelling tot wat bij voorhoudt in zijn verzoekschrift liggen er geen bewijzen voor dat hij niet rechtstreeks fraude heeft gepleegd. De verklaring dat zijn moeder te goeder trouw de paspoorten via de post heeft verstuurd vormt geen bewijs in dit verband. Alleszins ligt ook geen geldig paspoort voor.

3.9. Voor het overige is verzoeker de overtuiging toegedaan dat de beslissing tot weigering van verblijf onterecht, voorbarig en op onzorgvuldige wijze is genomen, doch dit volstaat niet om ze aan het wankelen te brengen.

Het enig middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien december tweeduizend vijftien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA